

Številka 17.

Izdaje in ureduje ŠREČKO MAGOLIČ.

Leto III. 1888.

Slava „Sokolu“!

Raduj slovenski se tlačan:
V temino bede in viharja
Ti sínla je svetla zarja
Napočil ti je jasen dan!
Minolo petkrat pet je let,
Ko mladih kril v ozbiljni svet
Sinov je tvojih bodra četa
Za blagor tvoj boreče vneta
Na prvi dvignila se lét.
Veseli se slovenski rod,
Vesel praznùj veseli god!

Razjāsni mrki se Triglāv,
Meglene skíni si ovôje,
Ozri se na sinove svôje,
Na trop junašk, na trop žilāv:
Trdno, kot tvôje so skalé,
Povsod so stale čete té!
Zabôbni Save bistri tók,
Zašúmite slovenski lesi,
Da čuje vas neba obòk
In z nebom Slave vsak otròk:
Slovenski rod
Vesel slavi veseli god!

Rogač.

Kako je Janez zmagal.

Poljski spisal Henrik Sienkiewicz. — Prevel J. Sattler.

I.

ojemu junaku bilo je ime Janez Slovik*); ker je pa navadno zijal, kadar je kdo ž njim govoril, imenovali so ga sosedje: Janez zijak. S slavcem je v resnici malo imel vkupnega; zaradi duševnih njega vrlin in pravcate homerične najivnosti pridejali so mu tudi psovko: Janez glupi ali tepec. To je pač najpopularnejše in gotovo le zato preide v zgodovino, da si je Janez nosil še četrto dostojanstvo. Ker izraza: človek in slovik nemata za ušesa nemška nobene razlike, a se Nemcem ljubi v ime civilizacije prekladati barbarične nazive na bolj kulturnen jezik, se je v svojem času pri zapisovanji vojaškem vršil nastopni razgovor:

„Kaj ti je ime?“ vprašal je Janeza častnik.

„Slovik“.

„Šloik? . . . . Ach! ja. Güt.“

In častnik zapisal je „Mensch“.

Janez bil je iz vasi Zatiranje; tako imenovanih selišč nahaja se jako mnogo v vojvodini Poznański in po drugih krajih nekdanje republike. Imel je on razun kmetije, koč in dvojih krav i še konja šarca in ženo Magdo (Magdaleno). Zbok vseh teh okolnosti mogel se je živiti mirno in pošteno po modrem pravilu nastopnih stihov:

„Kon srokacz — żona Magda,
Co ma Bóg dać — to i tak da.“

In res je njega življenje teklo popolnem, kakor je Bog dal; užalostil se je Janez ne malo še le tedaj, ko je Bog dal vojno. Prišel je glas, da treba iti; treba bilo je ostaviti koč, posestvo ter izročiti vse v babje varstvo. Ljudje v Zatiranji bili so v obče precej ubogi. Janez hodil je po zimi v tovarno in si s tem v gospodarstvu pomogel — kaj pa sedaj? Kdo vé, kedaj se vojna s Francozi konča? Ko je Magda prečitala sklicevalni list, začela je kleti: »Da bi je strela!

da bi oslepeli . . . Dasi je tepec . . . vender mi ga je žal. Francozi tudi ne prizanašajo; glave sekajo . . .“

Čutil je Janez, da žena resnico govori. Francozov bal se je kakor ognja in zato bilo je i njemu žal. Kaj so mu Francozi učinili? po kaj in čemu on tja pojde, na to strašno tujino, kjer mu ni naklonjena nobena duša. Dokler v Zatiranji sedi, se ti zdi, da je tu dolgočasno; a ko vlevajo iti, še le vidiš, da je vsekako tu bolje, nego drugje; toda že nič ne pomaga — taka usoda, treba iti. Janez objel je babo, potem desetletnega Franka, potlej je pljunil, prekrižal se in šel iz koč, a Magda ž njim. Poslovila se nesta, preveč bila sta ganjena. Ona in deček sta ihtela, on je ponavljal: »No, tiho — no!“ in tako so došli na cesto. Tu še le so uzrli, da se je v vsem Zatiranji godilo to, kar pri njih. Vsa vas bila je po konci, cesta zaphana od sklicanih. Gredo na postajo železno-cestno, a babe, deca, starci in psi je sprevede. Sklicanim je težko pri srci, nekaterim, toda le mlajšim, visé pipe iz ust; nekoliko jih je že pipanih; nekoliko jih poje s hripavim glasom:

„Skrzyneckiego ręce i złote pierścienie,
Juz nie będą wymachiwać siabłą na wojence.“*)

Tu pa tam prepeva kak Nemec izmej zatiranskih naselnikov od strahu Wacht am Rhein. Vsa ta pestra in raznobojna tolpa, sredi katere se blisketajo bajoneti žandarmski, pomiče se mej ploti na kraj vasi s krikom, hruščem in suvanjem. Babe drže svoje vojake za vrat in tarnajo; tu kaže starka žolte zobe in preti s pestjo nekam v daljavo. Druga kolne: naj vam Bog vrne naše plakanje; slišijo se klici: „Frane! Kaško! Joško! srečno!“ Psi lajajo. Zvon v stolpu zvoní. Župnik sam opravlja molitve za umirajoče, ker se baje ne vrne nobeden izmej teh, ki sedaj gredo na postajo. Vojna je vse pobere, ali vojna njih ne izpusti. Plugi zarujave na polji, ker je Zatiranje napovedalo vojno Franciji. Zatiranje se spraviti ni moglo zlepa z Napoleonom III. in gnalo si je k srcu prestol španjski.

*) Drobne ročice
Pa prstan zlat,
Ne gredo
Se vojevat.

*) Slavec.

Zvona oglas — spremlja tolpe, ki je že ostavila plote. Vrstijo se razne podobe. Z glav lete čapke in pikelhavbe. Prah žolti vstaja na cesti, ker je suh dan in jasen. Ob obeh straneh ceste šumlja dozorujoče žito s težkim klasom in se kloni pod vetričem, ki sedaj pa sedaj zaveje rahlo. Na modrem nebu tiče škrijanci in vsak žvrgoli ko bi zbesnel.

Postaja! — Gneča še raste. Zbrani so tu že iz Gornje in Doljne Krivde, iz Bezlastinec, iz Težav, Nadlog. Vse se giblje, kreta in hrušči! Prava zmešnjava! Steoe na postaji so oblepljene z manifesti. Vojna je tu v »ime Boga in domovine«. Brambovci pojdejo braniti svojih rodbin, žen, otrok, bajt in polja, katerim preti grozna nevarnost. Francozi so očitno sosebeno razjarjeni na Zatiranje, na Gornjo in Doljno Krivdo, na Bezlastince, Težave in Nadloge. Tako se vsaj dozdeva tem, ki čitajo afise. Na postajo prihajajo v jednomer nove tolpe. Sobano napolnjuje dim iz pip in pokriva afise. V hrušči je težko kaj razumeti; vse hodi, kliče, vpije. Na peronu se čuje nemško povelje, čegar silne besede se glasé kratko, trdo, določno.

Razlega se zvonček, žvižg! Z daljine se sliši močni oddih lokomotiv. Vedno bližje, razločnejše. Zdi se, kot bi se približevala vojna.

Drugič pozvoni! Groza spreleti slednja prsa. Neka ženska začne vpiti: »Jadom? Jadom?« Ona zove očitno svojega Adama, ali ženske se poprimejo izraza in kliče: »jada«.*) Nek prodirajoč glas doda: »Francozi jada«, in bliskoma se poloti panika ne le žensk, nego tudi bodočih junakov Sedanskih. Tolpa se je zganila. Mej tem je obstal pred postajo vlak. V vseh oknih vidile so se čapke z rudečimi obšivi in vojaške oprave. Vojske je kakor mravelj. Na ogljarnicah črni se temna podolgasta telesa topov, nad odprtimi vozovi ježe se vse polno bajonetov. Očitno je ukazano vojakom peti, ker se vlak trese od krepkih glasov mož-

*) jada = jado in znači: peljajo se — ido.

kih. Kaka sila in moč odseva od tega vlaka, kateremu konca ne dozreš!

Na peronu začno v vrste postavljati vojake; kdor more poslovi se še; Janez je krilil z rokami kakor mlin na sapo z veternicami ter izbulil oči.

»No, Magda! Srečno!«

»Oj! ubogi moj mož!«

»Ne vidiš me več!«

»Ne vidim te več!«

»Ni je pomoči!«

»Naj te Mati Božja čuva in hrani . . . .«

»Srečno! pridno gospodari.«

Žena ga je zgrabila plakajoča za vrat.

»Naj te Bog spremlja.«

Došel je skrajni trenotek. Žvižg, jok in tarnanje žensk oglušča vse nekoliko minut: »Srečno! Srečno!« Toda vojaki so že ločeni od čudne gneče; že tvoré črno, zbito gromado, ki se sklepa s kvadrato, pravokote in se počenja gibati spretno in pravilno kakor stroj. Povelje: »v vozove!« Kvadrati in pravokoti se prelomé sredi in raztegnó v ozkih vrstah k vagonom ter izginejo v njih notrini. V daljavi žvižga lokomotiva in puha kupe sivega dima. Sedaj oddihla kakor zmaj, zevaje pod sebe curkoma paro. Javkanje žensk dojde do vrhunca. Nekatere pokrivajo oči s predpasniki, druge stezajo roke k vagonom. Z ihtečim glasom ponavljajo mož in sinov imena.

»Srečno Janez!« kliče od zdalej Magda. »A ne leži ondi, kjer ti ne postlajo. Naj te Matka Božja . . . Srečno! O za Boga!«

»A pridno gospodari«, odgovarja Janez.

Lokomotiva je potegnila naglo, vozovi so trčili drug v drugega in se gibal.

»A misli, da imaš ženo in otroka«, klicala je Magda tekaje za vlakom. »Srečno, v imenu Očeta in Sina in Duha svetega. Srečno . . .«

Vlak se je gibal čim dalje hitreje, vozeč vojake iz Zatiranja, iz obeh Krivd, iz Težave in Nadloge.

(Dalje prihodajšč.)

Kdor zna, pa zna.

Spisal — t—.

Gospod Ivanski ni bil napačen človek, a imel je grdo navado na resnicoljubje svojih znancev i prijateljev grešiti: lagal je, da so se šipe tresle. Vender je pa to le tedaj storil, kadar je bil med svojimi somišljenci,

to je med lažnjivci, njemu enacimi, kajti ti so nekaterikrat gosp. Ivanskimu stvari pripovedovali, katere bi tudi otrok ne mogel verjeti, a od gosp. Ivanskega so zahtevali, da naj veruje, saj vender ne misli, da lažejo

i. t. d. Gosp. Ivanski se je tedaj tudi delal, kakor bi v resnici vse veroval, a na tihem si je prisegel, prijatelja do dobrega splaćati. Prilika se mu je kmalu ponudila. Kakor slehern večer, zbrali so se tudi na pustni torek prijatelji g. Ivanskega v gostilni pili, jedli in grozno lagali.

»Ivanski, oglasi se g. Vaninski, ali nisi bil pred tremi leti v Ameriki?« Ko g. Ivanski to potrdi, nadaljuje g. Vaninski: »Ako si bil tedaj v Ameriki, potem nam lahko marsikaj zanimivega poveš, vsaj je znano, da je Amerika interesantnih stvari i dogódeb bogata. Odpri torej tvoj kljun in prični pripovedovati. Jaz i moji prijatelji smo radovedni zvedeti kaj novega.« — G. Ivanski se početkoma brani, a ko slednjič vsi v njega silijo, se uda ter prične:

»Dobro, ker hočete tedaj kaj od Amerike zvedeti, povedati Vam hočem kratko dogodbico, ki se je ravno na današnji dan pred trémi leti zgodila. Poslušajte torej:

Blizo mesta, kjer sem jaz bival, bilo je veliko jezero, ki je bilo po zimi z debelim ledom pokrito in to v veliko veselje mestjanov in mestjank, kajti hodili so slehern nedeljo na led — se drsati in pa še kako! Tukaj pri nas ljudje še niti pojma nimajo, kako umejo Amerikanci to umetnost; kakor blisk švigajo ti po ledu le podoba je možno videti, a osobo drsalca vam ni mogoče spoznati. Naravno je tedaj, da se pri takem drsanji mnogokrat nesreče zgode, kajti padeč takega drsalca, ki z vso svojo močjo po ledu drči, je navadno tudi njegova smrt. Ako si samo roko ali nogo zlomi, je to še velika sreča zanj. — Na omenjeni dan tedaj zbralo se je zopet mnogo ljudi na ledu, med njimi tudi jaz. Ogledavali i občudovali smo hitre drsalce i drsalke, ki so švigali po ledu kakor ptice po zraku.

Posebno se je jeden drsalec po svojej hitrosti in gibčnosti odlikoval. Vse ga je gledalo in mu z rokami ploskalo. Pa najedenkrat zgodi se strašanska nesreča: — Na mnogih krajih bile so v led velike luknje vsekane, menda zaradi rib, katerih je bilo mnogo v jezeru. Teh lukenj baje omenjeni drsalec ni opazil, kajti najedenkrat, ko je v najhitrejšem diru dirjal po ledu, pri dirja naravnost v tako luknjo in sicer tako nesrečno, da je z vratom ravno na led naletel in s tako močjo, da mu je takoj glava odletela. Ker je pa nesrečni drsalec s tako močjo priletel, bežala je glava z veliko hitrostjo po ledu, truplo pa z jednako hitrostjo pod ledom. In sedaj glejte čuda! Oboje, glava in truplo prileteta v istem trenutku do nove, v ledu vsekane luknje, tu se vsled mokrote sprimeta in vsled mraza glava takoj truplu primrzne in glejte! še več čuda — telo se dvigne iz luknje in spretni drsalec pričel je znova bežati, nakor besen po ledu.« — »Ne zmajujte z glavo, gospoda, to je gola istina, katero sem sam doživel, a poslušajte dalje. — Ko se vleže mrak na zemljo, napoti se oni nesrečen — srečen drsalec na svoj dom. Ker je bil ves premrzen, stopi k peči, da bi se malo odtajal; pa kaj se zgodi? Prej ko se je drsalec zavedel, odpade mu glava in on se zgrudi mrtev na tla. — Vsled gorkote odtajal se je led in glava mu je odpadla. Čez dva dni smo nesrečno-srečnega-nesrečneža pokopali — nad 20.000 ljudij se je udeležilo pogreba.«

»To je pa resnično čudno«, pravi g. Gorski, a povej nam pa tudi predragi, kdo da je bil ta čudoviti človek?

»Ta čudoviti človek, pravi gospod Ivanski vzemši klobuk«, ta čudoviti človek — sem bil jaz« — rekši odide — lažnjivci biii so plačani.

Netki.

I.

Amorja si bom podkupil:
Srčice ti bode vzel,
Je ljubeznijo ostrupil
In za me je bode vnel. —

Boš na prsih mi slonela,
V jasne zrla mi oči,
Moja duša pa kipela
Divnomilih bo slasti.

Ljubko se mi boš smehljala,
Ličici mi božala: —
Angeljne bi zapeljala
In svetnike iz neba. —

Lepšega pač ni telesa,
Boljšega nikjer srca:
Oj zavidale nebese
Bodo mene, pesnika.

II.

Ko zrem miloto tvojo
Pač sluti mi srcè,
Da ni te vstvaril večni
Za revni krov zemlje.

Al' pa namenil večni
Te pesniku je v dar,
Da slajše bi opeval
Ljubezni divne žar.

Da krepko bi oznanjal,
Da bratje smo si vsi,
In da v ljubezni bratski
Se sreča nam žari.

Mato.

Maloštevilen čveterospev.

»Kako vam je kaj ugajal čveterospev pri včerajšnjem koncertu, gospodična?»

»Izvrstno, samo premalo pevcev ga je pelo.«

V bólnici.

»No, tovariš, kako je kaj z Repnikom; ali je mrzlica prominula?»
vpraša zdravnik svojega asistenta.

»Da, popolnoma, gospod doktor.«

»Vidite; nisem-li dejal, da po mojem receptu mora mrzlica takoj
ponehati?!«

»Na vsak način, gospod doktor;
samo to je še žalostno, da z mrzlico
izgine po vašem receptu tudi bolnik,
in sicer — v jamo.«

Puščica.

(Nacetu.)

Po cesti šel si nem,
Za tabo šla je ona, —
Sem rekel: zdaj pa vém
Kaj tare te, barona,
Da mi besede nisi dal?
Jaz pa sem se smijal,
Ker sem takoj izvedel,
Da Amorjeva te je strela
Nevsmiljeno zadela, —
Ker si že ves pobledel!

P.

Šegavi hlapec.

Hlapec (pri večerji): »Oh, že
zopet ta prebiti fižol za večerjo! Saj
se ga še človek pošteno najesti ne
more: dva se postavita v grlu po
konci, jeden pa počez, pa je sit.«

Umevno.

V nekej družbi sukal se je govor
o gospej D . . . , katera ima zeló slabe
zobe.

»A jaz jih imam hvala Bogu za
mojo starost še zadosti čvrste in zdrave«
reče prisotna gospodinja družbi.

»Mama«, oglasi se sinek, saj jih
imaš lahko še dobre, ko jih vsak
večer iz čeljusti vzameš in shraniš!«

Dozorelo sadje.

»Kako pa kaj sadje, oče; ali je že dozorelo.«

»Pri nas ne dobite drugzega dozorelega sadja, kakor pečena jabolka.«

Neprostopoljni dovtip.

Ker je nekoč požarna bramba prepozno z brizgalno došla na mesto požara, izdal je mestni magistrat ukaz, da morajo biti brizgalne vselej vsaj pet ur pred požarom pripravljene na odhod.

Izvirno vabilo na naročbo.

Začetkom prihodnjega meseca začel bode izhajati nov političen dnevnik. Naročniki prejmejo za premijo vsako leto o »Veliki noči« nove hlače, o binkošti nov klobuk; vsakih šest tednov pa jim bodo na željo tudi lasje brezplačno postriženi in kozé stavljene. Kdor se za tri leta naprej naroči, dobi še po vrhu, ako umre lepo rakev ali pa šest težkih srebrnih žlic.

Proklic.

Nek duhovnik jezil se je na leci na pokvarjeni rod ter dejal med drugim, da lahko vse device na samokolnici iz mesta pelje. Ker je bil zaradi teh besed pri višji oblasti tožen ter prisiljen jih preklicati, dejal je prihodnjo nedeljo, da ne vé ničesa preklicati, ker ni povedal kolikokrat bi moral peljati.

Odgovor.

»Stara ljubezen nikdar ne zarjevi!« dejala je žena svojemu možu. »Res«, odgovori mož. »Splesnuje pa vender«.

Novi in stari svet.

»Kaj me briga svet«, pravi ljubeznjivi soprog svoji ženi. »Ti jedina si moj svet«.

Služkinja, ki je slišala ta pogovor ter pozneje, ko se jej je gospod sladkal, odgovorila: Kaj ste že pozabili na svet? — »Tiho«, zavrne jo gospod, »ali ne veš, da imamo dva sveta, in sicer: stari in novi svet.«

Tako ali tako.

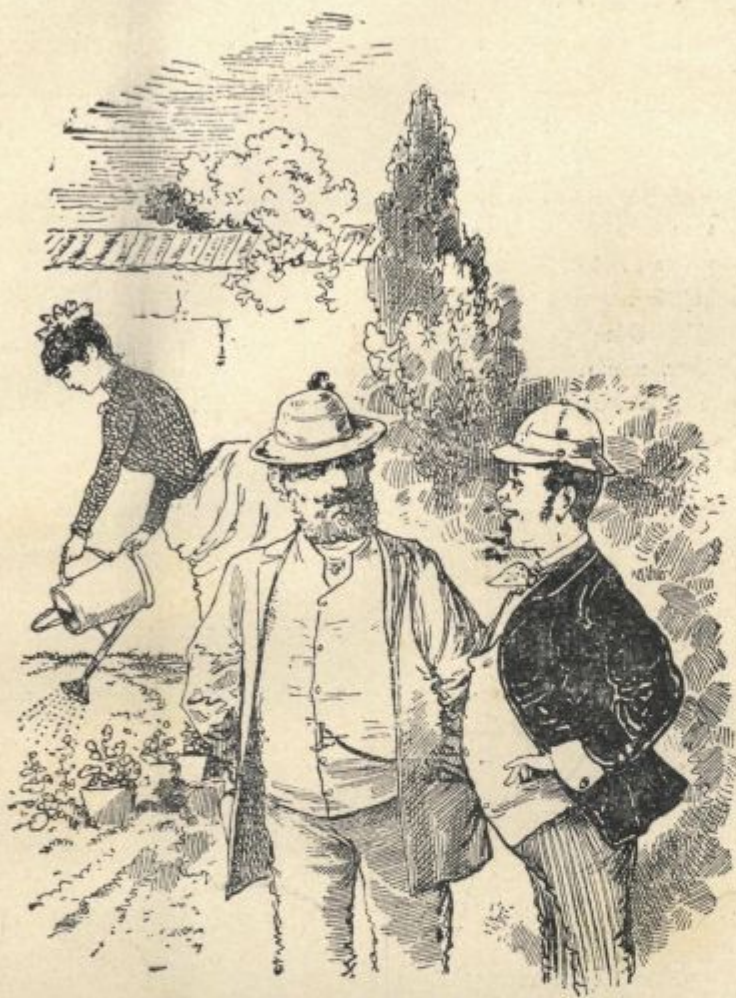
Žena: Kaj, ti meni smrt želiš!?

Mož: »O ne, temveč večno življenje.«

Verjetno.

»Kaj tako-le novelico načekati, to je prava igrača!« pravi nek širokoustnež prebravši ravnokar izdano novelo svojemu prijatelju. »O, ko bi dal meni Bog talent, jaz bi že svetu pokazal, da nisem na glavo padel!«

Laskav ogovor.

A. (obišče prijatelja na vrtu ter vidi njegovo ženo mej cvetkami): »Prijatelj! ti si srečen, ko imaš tako cvetko mej cvetkami.«

B. »Kar utrčaj jo, pa odnesi.«

Dva zdravnika.

Po naključbi sta se dva zdravnika sešla pri bolniku; od katerih je jeden trdil, da je bolnik jabolka jedel, in vsled tega se mu je bolezen shujšala.

»Kako pa si vedel«, vpraša drugi zdravnik prvega, ko sta odhajala, »da je bolnik jabolka jedel?«

Prvi odgovori: »saj sem videl olupke pri postelji ležati.«

Drugi zdravnik si zapomni to ter kmalu potem svojo učnost pokaže pri bolniku, ob katerega postelji vidi viseti konjsko ujdzo, da je konja snedel.

Bolnik mu je brezuspešno zatrjeval, da konjskega mesa niti videti ne more.

Mojim cvetkam.

III.

Najdražjega biserja tik
Ležite predragi mi cveti,
Le jeden nad vami pomnik
Postavljen na zemlji je sveti!

Na grob pa sem rož nasadil
Počivate cvetke kjer moje,
Zakaj bi vas ne proslavil
Iz duše tug polne jaz svoje!?

Za vas mi je bilo srcé —
Le vas tako strastno sem ljubil!
A zdaj pa — gorjé oh, gorjé —
Na veke vas cvetke sem zgubil!

IV.

Za vas vroče molbe v nebó
Iz prs globočino so dihte,le,
Da bi se razvile žarnó,
Lepó in krasnó razcvetele.

A čulo nebó ni glasí —
Zamán bile molbe so moje!
In ni prizaneslo cvetú —
Oh, zdaj zvon mrtvaški zapoje.

Brez cvetok osamljen moj vrt
Zapuščen toguje, žaluje,
Uničen, potrj je, in strt —
Minljivost svetá oznanjuje.

P.

Izgovor.

Neke zimske nedelje po popoldanski službi božji je prišel mož vinjen domov. Žena, ugledavši moža, se razljuti ter ga opominja, naj ne pijančuje, kajti gospod župnik so propovedovali v cerkvi, da nas Bog največ zaradi pijančevanja kaznuje, s točo in drugimi nezgodami.

»Ne jezi se, draga moja!« tolaži jo mož. »Saj po leti ne bodem pijančeval; po zimi pa še ni bilo nikdar toče, akoravno bi tudi bila, nam nima kaj uničiti!«

Škropiti in slikati.

Nekemu posestniku računal je slikar za slikanje sob petdeset goldinarjev, a za vežo, katero je samo z barvo poškopil, tri goldinarje. Ko nekoč potem naroči slikarju, da mu naslika soprogo ter ga vpraša, koliko bo računal, ta mu pové, da izpod petdesetih goldinarjev ne more, odgovori mu trgovec:

»Oj, to je preveč! Veste kaj: poškopite jo raje, kar bo ceneje.«

Dobil je.

Žid stavlja je z nekim slavnim strelcem, da mu ne izstrelji jabelka iz roke. Ko strelec res izgreši jabelko, a zadene žida v roke, zakriči ta v bolečini:

»O, jej! o, jej! Jaz sem dobil!«

Rešitelj življenja.

»Vi ste mi rešili življenje, gospod!« odgovori prosjak nekega stotnika.

»Da bi ti jaz rešil življenje?« začudi se stotnik. »Meniš-li, da sem zdravnik?«

»Ne;« toda v vojski — — —, ste v največji nevarnosti vse popustili ter bežali, da se je kadilo za vami, jaz pa, kot verni vaš sluga, posnemal sem vas do pičice ter bežal za vami; z dobrim vzgledom rešili ste mi življenje.«

Dober odgovor.

Nek nevedni častnik vpraša gledališkega režiserja v neke družbi:

»Povejte mi vendar v čem se razločuje igrokaz in veseloigra in oboje od žaloigre?«

Režiser: »V vašem vprašanji tiči tudi odgovor: Vaše vprašanje je za vas žaloigra, zame igrokaz, a za ostalo družbo veseloigra.«

Revež.

Nek profesor petja ubival je svojim učencem vedno v glavo, da naj pri petji usta močno odpirajo — recimo, kakor takrat, ko položé dobro, debelo klobaso v usta.

»Vi, Lisjak!« zarohni nekoč nad nekim neubogljivcem, »ali ne veste, koliko se imajo usta pri petji odpreti?«

»Ne, gospod profesor«, odgovori kratko, vprašani.

»Vi!« se stresa kakor strel, iz grla profesorjevega, »ali vam nisem to že tisoč in tisočkrat pravil? Jaz vam hočem že pokazati. In pri tej priči stegne iz mize neko jako sumljivo knjižico.

Učenec pa ves prestrašen jecja: »Oprostite gospod profesor, nisem še nikdar klobase jedel — sem revež!«

Profesor posluša — se zasmee — in Lisjak bil je rešen.

Skakalnica. (Priobčil Cvetnič.)

			bo-	ko					
			ta-	za	da	bo			
		li-	več	za	ris	igra	gine		
	le-	na-	ljst	in	ne	na-	mi-	se	
ja	stom	lo	ze-	do	ran	bo	nji-	me-	srca
ne-	in	pada	z	ter	pri-	ni	po-	dre-	mi
	drev-	šeno	de	mo-	no	ž'	do-	iz	
		ze-	ve-	su-	spet	mlad	vo		
			je	le-	srce	per-			
				je	po-				

(Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.)